

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Jablonci nad Nisou rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Kateřinou Kupkovou, jako samosoudkyní, ve věci žalobce V [redacted] V [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] proti žalovanému J [redacted] M [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou AK Břehová 208/8, 110 00, Praha 1, o částku 2.000.000,- Kč s přísl.,
t a k t o :

- I. **Žaloba o zaplacení 2.000.000,- Kč se z a m í t á .**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů soudního řízení ve výši 126.254,- Kč k rukám advokátky JUDr. Kateřiny Radostové, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou dne 16.5.2014, doplněnou po poučení soudem podáním ze dne 13.8.2015 se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému zaplatit mu náhradu škody spočívající v bolestném ve výši 92.640,- Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 48.000,- Kč, to vše zvýšené dle vyhl. 440/2001 Sb. na částku v celkové výši 2.000 000,- Kč. Žalobu odůvodnil žalobce tím, že při fotbalovém utkání konaném dne 15.10.2012 v Jablonci nad Nisou mezi fotbalovými kluby FK Baumit Jablonec a SK Slavia Praha udeřil žalovaný cca v 56. minutě žalobce rukou do levé strany břicha v oblasti ledvin, když žalobce vyskočil z místa, aby „odhlavičkoval“ míč a žalovaný přešel o několik okamžiků později z rozběhu taktéž do výskoku. Při útoku žalovaný použil velkou, až brutální sílu, čímž žalobci způsobil kontuzi levé bederní krajiny, která se následně stala příčinou nenávratného odnětí levé ledviny. Žalobce v žalobě dále tvrdil, že v důsledku zranění se již nemůže věnovat činnosti hráče fotbalu v takovém rozsahu, v jakém bylo zamýšleno

v době před zraněním a i jeho běžný život vyžaduje větší obezřetnost, aby uchránil poškození i zbývající ledvinu. Dle názoru žalobce žalovaný svým zákrokem porušil fotbalová pravidla platná od 1.7.2011. Souboj hráčů, jenž se odehrál v pokutovém území, měl být rozhodčím odpískán jako faul a potrestán červenou kartou s nařízením pokutového kopu.

Žalovaný žalobcem uplatněný nárok rezolutně sporoval. Popíral, že by z jeho strany došlo k porušení jakýchkoliv pravidel fotbalu či se dopustil porušení nějaké povinnosti, natož porušení natolik intenzivnímu, aby bylo možné konstatovat jeho protiprávnost. Žalovaný konstatoval, že proti posouzení střetu účastníků řízení při boji o míč ze strany rozhodčího nepodal nikdo ani námitky ani protest dle Soutěžního řádu fotbalu, všechny osoby zúčastněné na utkání, včetně klubu žalobce, považovali tvrzený střet za zcela v souladu s pravidly hry. Ze strany žalovaného nedošlo k zakázané či surové hře ani k hrubému nesportovnímu chování. Došli-li k poškození zdraví žalobce, stalo se tak nešťastnou shodou okolností, náhodou, kterou však nelze přičíst k tíži žalovaného. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jakékoliv jeho zavinění, a to i ve formě nevědomé nedbalosti nelze shledat. Žalovaný tvrdil, že si není vědom, že by žalovaného v průběhu utkání vůbec rukou udeřil, natož intenzitou, která by mohla způsobit poškození ledviny. Jestliže žalobci vzniklo zranění, muselo se tak stát až v důsledku těžkého a nekoordinovaného pádu na zem. Pokud jde o ztížení společenského uplatnění, žalovaný tvrdil, že žalobce je stále velmi aktivním profesionálním, prvotřídním hráčem. Bez jakýchkoliv komplikací hrál fotbal již po 6,5 měsících po zranění a k tréninku nastoupil již cca po 3 měsících.

Žalobce je cizím státním příslušníkem (státní příslušník Srbska a Černé hory), bylo proto třeba zabývat se nejprve otázkou, zda mají české soudy pravomoc v daném sporu rozhodovat.

Mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávie byla dne 19.11.1964 podepsána smlouva o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních, tato smlouva však neřeší pravomoc justičních orgánů a neobsahuje ani kolizní normy ve vztahu k mimosmluvním závazkovým právům. Bylo proto třeba posuzovat pravomoc soudů podle Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22.12.2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, které na území členského státu EU platí přednostně nejen pro občany zemí EU, ale i příslušníky třetích států, kteří mají na území některého členského státu bydliště. Podle čl. 2 odst. 1, odst. 2 uvedeného nařízení nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu. Na osoby, které nejsou státními příslušníky členského státu, v němž mají bydliště, se použijí pravidla pro určení příslušnosti, která se použijí pro jeho vlastní státní příslušníky. Podle čl. 5 odst. 3 je příslušným k projednání ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání, soud místa, kde došlo ke škodné události. V daném případě došlo ke vzniku tvrzené škody na zdraví na území České republiky. K projednání věci jsou tedy příslušné české soudy.

Dále se soud zabýval tím, jakého hmotného práva má v řízení užít. Kolizní normy pro určení rozhodného práva v dané věci obsahuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II). V čl. 3 je zakotvena univerzální použitelnost nařízení a práva určeného na základě tohoto nařízení bez ohledu na to, zda je právem některého z členských států. Podle čl. 4 nařízení, není-li stanoveno jinak, je rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z civilních deliktů, právo země, kde škoda vznikla. Mají-li však osoba, vůči které je vznášen nárok na náhradu škody, a poškozený v okamžiku vzniku škody obvyklé

bydliště ve stejné zemi, použije se právo této země. V daném případě došlo ke vzniku tvrzené škody na zdraví žalobce na území České republiky. V této době zde měli oba účastníci řízení rovněž své obvyklé bydliště. Právní vztah mezi účastníky se proto řídí českým hmotným právem.

Vzhledem ke skutečnosti, že k porušení právní povinnosti žalovaným mělo dojít již v roce 2013, je nutno vycházet při právním hodnocení věci z občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., platného do dne 31.12.2013 (dále jen obč. zák.), neboť dle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., účinného ode dne 1.1.2014 se dle ust. § 3079 odst. 1 právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

Dále soud přistoupil k řešení dvou základních otázek, kdy jen kladné odpovědi opodstatňovaly zabývat se dalšími nezbytnými podmínkami pro možnost přiznání nároku z titulu náhrady škody. Nejdříve tak soud řešil otázku pasivní legitimace žalovaného za situace, kdy ke zranění žalobce mělo dojít v průběhu fotbalového utkání mezi dvěma fotbalovými kluby, přičemž žalovaný působil v utkání právě jako hráč činný pro svůj klub a v jeho zájmu. Druhá otázka spočívala v posouzení, zda chování žalovaného při střetu hráčů lze hodnotit jako porušení právní povinnosti.

Pokud jde o pasivní legitimaci žalovaného v projednávané věci, nelze dle názoru soudu pominout ust. § 420 odst. 2 obč. zák., podle kterého je škoda způsobena právnickou nebo fyzickou osobou, když byla způsobena těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby pak samy za škodu takto způsobenou podle obč. zák. neodpovídají. Podstatné pro posouzení, zda při činnosti, jíž byla škoda způsobena, sledoval škůdce z objektivního i subjektivního hlediska plnění úkolů právnické osoby, je, zda objektivně i subjektivně šlo o činnost konanou pro právnickou osobu, v její prospěch či v jejím zájmu (srovnej např. též komentář Beck Občanský zákoník I, II, 2. vydání, 2009, s. 1202 – 1218). „Osobu užitou“ při činnosti právnické osoby pak je nutné chápat poměrně široce tak, že se jedná o kohokoliv, kdo se nějakým způsobem podílí na chodu činnosti vyvíjené právnickou nebo fyzickou osobou, a to v jejím zájmu. Z pohledu třetí osoby se nejedná o odpovědnost danou na výběr. Poškozený se tak nemůže domáhat náhrady škody podle své vlastní volby, tzn. buď na právnické (respektive fyzické) osobě nebo přímo na osobě, kterou při své činnosti užila. Odpovědným subjektem tu je vždy ten, kdo užil jiného při své činnosti (srovnej komentář Wolters Kluwer, a. s. - dříve ASPI, a. s. - k § 420 odst. 2 obč. zák.). Použitelná je rovněž judikatura Nejvyššího soudu ČR např. rozsudek sp. zn. 25 Cdo 2871/2007 ze dne 13.8.2008, sp. zn. 32 Odo 1397/2005 ze dne 28.3.2007 nebo sp. zn. 25 Cdo 2402/2010 ze dne 29.5.2012. Soud proto v této souvislosti provedl k důkazu profesionální smlouvu uzavřenou mezi klubem SK Slavia Praha – fotbal, a.s. a žalovaným dne 1.7.2012, ze které zjistil, že se žalovaný na jejím základě dohodl s klubem SK Slavia Praha – fotbal s.r.o. na exkluzivním vykonávání činnosti hráče fotbalu v době od 1.7.2012 do 30.6.2013, a to za úplatu v rámci fotbalového mužstva organizačně zajišťovaného klubem.

S ohledem na shora uvedené má tedy soud za prokázáno, že žalovaný hrál v daném fotbalovém utkání objektivně i subjektivně pro právnickou osobu SK Slavia Praha – fotbal, a.s., v její prospěch a v jejím zájmu. Pasivně legitimovanou osobou v projednávané věci proto dle názoru soudu není žalovaný, ale právě klub SK Slavia Praha – fotbal, a.s. Již z tohoto důvodu tedy bylo na místě žalobu zamítnout.

I přesto však soud považoval v posuzované věci za účelné, zaujmout stanovisko také k základu nároku, tj. k posouzení, zda je možno jednání žalovaného při střetu s žalobcem shledat protiprávním či nikoliv.

V této souvislosti bylo nezbytné vyjít nejen z obecné prevenční povinnosti zakotvené v ust. § 415 obč. zák., podle kterého je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí, nýbrž také zohlednit samotný charakter sportu, při němž mělo ke zranění dojít a k pravidlům, jimiž je fotbal v České republice regulován. Ust. § 415 obč. zák. nezakládá objektivní odpovědnost za vzniklou škodu, ale vztahuje odpovědnost na případy, kdy s ohledem na obecnou lidskou zkušenost je možné rozumně předvídat, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, že ke vzniku škody může dojít. Prevenční povinnost ust. dle § 415 obč. zák. je jedním z případů porušení právní povinnosti ve smyslu ust. § 420 odst. 1 obč. zák. a nastupuje tam, kde sice nedošlo k porušení právní povinnosti stanovené právním předpisem, byla však porušena pravidla jiná (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.2.2003, sp. zn. 25 Cdo 618/2001). V úvahu tak přichází dvě regulační normy českého fotbalu, platné na území České republiky v době fotbalového utkání, a to Soutěžní řád fotbalu a Pravidla fotbalu, vydaná Fotbalovou asociací České republiky. Soud obě normy provedl k důkazu. Ze Soutěžního řádu zjistil, že upravuje základní podmínky organizace fotbalových soutěží a z Pravidel fotbalu, že představují stěžejní dokument ohledně způsobu hry.

K průběhu utkání soud dále provedl k důkazu zápis z daného utkání, z něž zjistil, že nikdo ze zúčastněných oprávněných osob nevznesl proti průběhu utkání žádné námitky, žádné zranění nahlášeno nebylo. Dle zápisu dostal žalovaný během utkání jednu žlutou kartu, a to v 84. minutě, žalobce byl v 60. minutě vystřídán. Z videozáznamu části utkání soud dále zjistil, že cca v 56.-59. minutě utkání došlo v pokutovém území (prostoru před brankou) za použití výskoku k hlavičkovému souboji účastníků řízení o míč. Žalobce následně upadl na zem, přistoupili k němu dva rozhodčí, kteří vzápětí opět odešli. Žalobce následně vstal, napřimil se a pomalu se pohyboval po hřišti. Cca po jedné minutě byl vystřídán. Hra nebyla přerušena.

Ve věci byli vyslechnuti taktéž svědci, a to E ■■■ U ■■■ – asistent rozhodčího, M ■■■ M ■■■ – asistenta rozhodčího č. 2, P ■■■ R ■■■ – vedoucí mužstva SK Slavia Praha a M ■■■ P ■■■ – trenéra mužstva SK Slavia Praha, kteří potvrdili, že tvrzený zákrok žalovaného na žalobce nebyl hlavním rozhodčím odpískán a jakkoliv sankcionován, přičemž sám hlavní rozhodčí se v době střetu pohyboval v blízkosti účastníků. Zákrok byl považován za běžný, kterých se v pokutovém území odehraje během každého utkání mnoho a v intencích pravidel. Žádný ze svědků se o zranění žalobce během utkání ani bezprostředně po něm nedozvěděl, že by kdokoliv vznesl po utkání námitky či jakkoliv protestoval, nevěděl. Souhlasně sdělili, že proti vyhodnocení zákroku rozhodčího mohl kapitán mužstva do podpisu zápisu o utkání písemně vznést námitky, což se ale nestalo. Svědkům byl soudem přehrán videozáznam střetu, kdy svědek U ■■■ uvedl, že sám viděl zákrok z jiného úhlu a tento jako nepřiměřené síly neshledal. Ostatní svědci vyjádřili shodný názor, že zákrok zaznamenaný na videozáznamu je zcela standardní, nijak mimořádný a došlo-li v jeho souvislosti ke zranění žalobce, muselo se jednat o nešťastnou událost, které se však při fotbale stávají.

Jelikož posouzení, zda zákrok žalovaného byl proveden v intencích Pravidel fotbalu je otázkou odbornou, požádal soud o odborné stanovisko osobu v České republice nejkompetentnější, a to předsedu Pravidlové komise FAČR, pana Ing. Jiřího Kureše, který je jedním ze zpracovatelů Pravidel. Pravidlová komise je současně orgánem příslušným

k podávání oficiálního odborného výkladu stran pravidel fotbalu a jejich porušování. Ohledně předmětného souboje účastníků o míč dospěla Pravidlová komise ve svém stanovisku k závěru, že souboj, který se odehrál v pokutovém území, byl soubojem běžným, při němž nebylo použito nepřiměřené síly vůči soupeři ani žádné bezohlednosti a nedbalosti. Proto i rozhodčí správně posoudil souboj jako dovolený způsob hry a hru nepřerušil. V tomto běžném souboji o míč sice došlo ke kontaktu hráčů, ale fotbal je kontaktní sport a ne každý kontakt je porušením pravidel.

K předloženému videozáznamu se dále vyjádřila Komise rozhodčích FAČR, která dospěla ke shodnému závěru. Uvedla, že mezi hráči došlo z jejich pohledu k běžnému souboji o míč, jakých se během každého utkání odehrají desítky, s využitím dovolené síly v rámci Pravidel fotbalu.

Žalobce k oběma shora uvedeným stanoviskám vznesl výhradu v tom směru, že nemohou být nezaujatá, neboť právní zástupkyně žalovaného je sama ve FAČR činná a mohla tedy závěry komisí ovlivnit. Navrhoval proto provedení znaleckého posudku. Soud námitky žalobce jako nedůvodné odmítl a důkazní návrh na zpracování znaleckého posudku zamítl. Je sice pravdou, že právní zástupkyně žalovaného je členkou Odvolací komise FAČR (ověřeno na www.fotbal.cz), ovšem jednotlivé komise pracují odděleně dle vlastního režimu a nelze předjímat, že by právní zástupkyně žalovaného měla na členy obou komisí tak zásadní vliv, aby tito vědomě lhali a poskytly soudu nepravdivá stanoviska. Pokud jde o znalecký posudek, nepřistoupil soud k jeho zadání z důvodu, že na území České republiky není jmenován žádný znalec z oboru sportu, který by byl schopen odborně posoudit vzniklou herní situaci při fotbalovém utkání (ověřeno z databáze zapsaných soudních znalců). Současně nelze předpokládat, že by jakýkoliv ustanovený znalec byl osobou kompetentnější v dané věci, než tvůrce Pravidel fotbalu a předseda Pravidlové komise.

Na základě shora uvedených soudem provedených důkazů, které soud hodnotil dle ust. § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dospěl ohledně tvrzeného porušení právní povinnosti žalovaným k následujícím právním závěrům:

Jak shora naznačeno, aby žalovanému vznikla odpovědnost za škodu na zdraví žalobce dle ust. § 420 obč. zák., muselo by být v základu shledáno, že žalovaný porušil obecnou prevenční povinnost dle ust. § 415 obč. zák. tím, že porušil Pravidla fotbalu, vydaná FAČR. Otázkou občanskoprávní odpovědnosti za škodu na zdraví způsobenou protihráčem při fotbalovém utkání se zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 29.10.1967 Nejvyšší soud ČR, sp. zn. 5 Cz 38/62 (publikované pod č. 15/1963 Sb. Sb. rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR), který dospěl k závěru, že pro vznik občanskoprávní odpovědnosti je třeba takového jednání spoluhráče – škůdce, které lze z objektivního hlediska označit za nedovolený a zakázaný způsob hry, tj. takový, jenž je v rozporu s pravidly hry. K obdobnému závěru dospěl rovněž Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17.5.1978, sp. zn. 10 Co 190/76 (publikovaný pod č. 16/1980 Sb. soudních rozhodnutí a stanovisek. Nejvyšší soud ČR pak ve svém rozsudku sp. zn. 25 Cdo 493/2015 ze dne 20.5.2015 dále dovodil, že při hodnocení, zda jednání hráčů kopané, v jejímž důsledku došlo k újmě na zdraví, je v rozporu v ust. § 415 obč. zák., je třeba zohlednit samotný charakter uvedeného sportu, jenž je svou povahou velmi dynamický a při němž dochází ke vzájemnému kontaktu hráčů a následkem toho i ke zvýšenému riziku jejich zranění. Každý, kdo se takového sportu účastní, si musí být tohoto rizika vědom a určitou, v daném druhu sportu obvyklou míru rizika tedy vědomě akceptuje. Dále zkonstatoval, že nikoliv každé porušení pravidel hry je bez dalšího porušením prevenční povinnosti ve smyslu ust. § 415 obč. zák. a že toto porušení pravidel musí mít určitou vyšší intenzitu, tedy musí

podstatným způsobem vybočovat z běžného způsobu hry. Pro posouzení intenzity porušení pravidel pak nemůže být rozhodujícím hlediskem závažnost následků, které nic nevypovídají o tom, jakou povahu mělo porušení pravidel a za jakých okolností k němu došlo.

V projednávané věci má soud především na základě stanovisek Pravidlové komise FAČR a Komise rozhodčích FAČR, která plně korespondují i s výpověďmi všech svědků, za prokázáno, že žalovaný Pravidla fotbalu neporušil. Zárok provedený ve výskoku při souboji o míč v pokutovém území před brankou vyšel z nastalé herní situace a jednalo se o běžnou situaci, kterých se odehraje během utkání mnoho. Vzniklé zranění žalobce lze hodnotit spíše jako nešťastnou shodu okolností, náhodu, jejíž následky se v souvislosti s ustálenou judikaturou přičítají tomu, komu se přihodila (srov. např. usnesení NS ČR ze dne 25.5.2004, sp. zn. 25 Cdo 1462/2003 nebo ze dne 26.10.2011, sp. zn. 25 Cdo 3434/2009). Za takových okolností pak soud uzavřel, že k porušení obecné prevenční povinnosti dle ust. § 415 obč. zák. ze strany žalovaného nedošlo a jeho odpovědnost dle ust. § 420 obč. zák. za vznik škody na zdraví žalobce tak dána není. Soud proto shledal žalobu i v této části nedůvodnou.

S ohledem na shora uvedené se soud již dále nezabýval ani otázkou příčinné souvislosti ani výši škody, když dokazování v tomto směru pozbylo smyslu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení k úspěšnému bránění nebo uplatňování práva. S ohledem na výsledek sporu je úspěch na straně žalovaného. Jeho náklady spočívají v náhradě nákladů právního zastoupení advokátem ve výši 97.800,- Kč za šest úkonů právní služby á 16.300,- Kč (příprava a převzetí věci, 3 x sepis vyjádření, 2 x účast při soudním jednání dne 29.7.2015 a 20.1.2016) dle ust. § 7 odst. 6 ve spojení s ust. § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif), 6 x 300,- Kč režijního paušálu dle ust. § 13 odst. 3 adv. tarifu (příprava a převzetí věci, 3 x sepis vyjádření, 2 x účast při soudním jednání dne 29.7.2015 a 20.1.2016), tj. 1.800,- Kč, náhradě za promeškaný čas na cestě k soudnímu jednání z Prahy do Jablonce nad Nisou a zpět dle ust. § 14 odst. 3 ad. tarifu za 12 započatých půlhodin po 100,- Kč, tj. celkem 1.200,- Kč, cestovním na cestě k soudnímu jednáním konanému dne 29.7.2015 z Prahy do Jablonce nad Nisou a zpět osobním automobilem BMW Kombi reg. zn. ■■■■■■ při ceně paliva BA 95 B dle vyhl. č. 328/2014, platné v době soudního jednání, ve výši 35,90 Kč/1 l, sazbě 3,70/1 km a průměrné spotřebě 13,2 l/100 km, tj. 1.848,- Kč (8,4 x 220 km), cestovním na cestě k soudnímu jednáním konanému dne 29.7.2015 z Prahy do Jablonce nad Nisou a zpět osobním automobilem BMW Kombi reg. zn. ■■■■■■ při ceně paliva BA 95 B dle vyhl. č. 385/2015, platné v době soudního jednání, ve výši 29,70 Kč/1 l, sazbě 3,80/1 km a průměrné spotřebě 13,2 l/100 km, tj. 1.694,- Kč (7,7 x 220 km) a dále 21% DPH (z částky 104 342,- Kč) ve výši 21.912,- Kč. Celkem tedy 126 254 ,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec prostřednictvím Okresního soudu v Jablonci nad Nisou.

V Jablonci nad Nisou dne 20. ledna 2016

Mgr. Kateřina Kupková
samosoudkyně